RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 213.923 van 16 juni 2011
in de zaak A. 199.224/IX-7068

In zake: Kurt MAENHOUT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jean-Baptiste Petitat en Victor Petitat
kantoor houdend te 8310 Sint-Kruis (Brugge)
Sportstraat 49
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Butenaerts
kantoor houdend te 1080 Brussel
Leopold II-laan 180
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 16 februari 2011, strekt ertoe aan de verwerende partij een dwangsom op te leggen wegens de niet-uitvoering van het vernietigingsarrest nr. 207.322 van 13 september 2010 van de Raad van State, ten bedrage van 25.000 euro “per dag vertraging, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen arrest tot het opleggen van deze dwangsom, dat zij de verzoeker niet benoemt als inspecteur basisonderwijs vanaf 1 januari 2008, minstens vanaf 16 mei 2008” en “ondergeschikt [...] per dag vertraging [...] dat zij de verzoeker niet terug in dienst neemt als inspecteur op proef vanaf 16 mei 2008”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 mei 2011.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Victor Petitat, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Stijn Butenaerts, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Van 1 september 2002 tot 31 december 2006 is de verzoeker directeur van de gemeentelijke basisschool te K.

Op 2 maart 2006 wordt door een lid van de gemeenteraad, op aangifte van de secretaresse van de verzoeker, tegen deze laatste klacht ingediend bij de Procureur des Konings te Brugge, op grond van verduistering van gelden van de school. Later stellen de gemeente K. en de secretaresse zich burgerlijke partij. Een opsporingsonderzoek wordt gevoerd.

3.2. In augustus 2006 slaagt de verzoeker voor de selectieproeven voor het ambt van inspecteur basisonderwijs.

Bij ministerieel besluit van 16 maart 2007 wordt hij met ingang van 1 januari 2007 toegelaten tot de proeftijd in het ambt van inspecteur basisonderwijs.

3.3. Eveneens op 16 maart 2007 wordt de verzoeker gedagvaard om op 30 april 2007 te verschijnen voor de Correctionele Rechtbank te Brugge, op grond van verduistering van openbare gelden. De terechtzitting wordt uitgesteld tot 3 december 2007.

3.4. Op 14 december 2007 heeft de verzoeker met de inspecteur-generaal van het basisonderwijs, eerste evaluator, en de twee stageleiders die zijn opgetreden als tweede evaluator, een evaluatiegesprek over zijn proeftijd, lopend van 1 januari 2007 tot 31 december 2007. Dit gesprek gebeurt op basis van een ontwerp van evaluatieverslag, opgesteld door de stageleiders, dat positief is voor de verzoeker. Volgens het ontwerp zouden de evaluatoren het voorstel doen om de verzoeker in vast verband te benoemen.

Volgens de verwerende partij heeft de inspecteur-generaal kort vóór het evaluatiegesprek vernomen dat de verzoeker betrokken is in een strafprocedure en dat het vonnis op 31 december 2007 zou worden uitgesproken. De strafprocedure wordt tijdens het gesprek evenwel niet ter sprake gebracht.

3.5. Bij vonnis van 31 december 2007 verklaart de Correctionele Rechtbank te Brugge de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten bewezen. De verzoeker wordt veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf en tot een geldboete.

Op 9 januari 2008 stelt de verzoeker tegen dit vonnis hoger beroep in. Bij arrest van 23 februari 2009 bevestigt het Hof van Beroep te Gent het bestreden vonnis op strafrechtelijk gebied, met dien verstande dat de opgelegde gevangenisstraf en geldboete worden verhoogd. Verzoekers voorziening in cassatie wordt op 13 oktober 2009 verworpen.

3.6. Op 2 januari 2008 zendt één van de stageleiders aan de verzoeker een gewijzigde versie van het evaluatieverslag. Hij noemt deze versie "het definitieve verslag". Volgens deze versie stellen de evaluatoren nog steeds een vaste benoeming voor. De verwerende partij stelt dat deze versie nog niet de definitieve versie was en ten onrechte aan de verzoeker werd bezorgd.

Op 6 januari 2008 deelt de voormalige secretaresse van de verzoeker aan de Vlaamse minister van Werk, Onderwijs en Vorming mee dat de verzoeker is veroordeeld. Zij vraagt om te worden gehoord voordat de verzoeker wordt benoemd tot inspecteur.

Op vraag van de verzoeker heeft op 9 januari 2008 een gesprek plaats met de inspecteur-generaal van het basisonderwijs. De verzoeker geeft er toelichting bij zijn veroordeling. Hij deelt ook mee dat hij tegen het vonnis van de correctionele rechtbank hoger beroep instelt. Zich beroepend op de bescherming van zijn privéleven en op het vermoeden van onschuld bezorgt hij de inspecteur-generaal geen kopie van het vonnis.

Op 11 januari 2008 vraagt de inspecteur-generaal aan de juridische dienst van het ministerie van Onderwijs en Vorming advies over de verder te nemen stappen.

Diezelfde dag stuurt de verzoeker het op 2 januari 2008 ontvangen evaluatieverslag naar de inspecteur-generaal. Hij heeft bij dit verslag geen opmerkingen.

Op verzoek van de juridische dienst bezorgt het parket bij de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge op 15 januari 2008 een kopie van het vonnis van 31 december 2007.

Op 18 januari 2008 bezorgt de juridische dienst zijn advies aan de inspecteur-generaal. Op basis van dit advies besluit de coördinerend inspecteur-generaal op 22 januari 2008 dat de verzoeker in de gegeven omstandigheden niet vast kan worden benoemd.

Op 12 februari 2008 bezorgt de verzoeker zijn stageverslag aan de inspecteur-generaal.

Op 14 februari 2008 ondertekenen de inspecteur-generaal basisonderwijs, als eerste evaluator, en één van de stageleiders, als tweede evaluator, de definitieve versie van het evaluatieverslag. Het verslag over het verloop van de stage zelf blijft gunstig. De conclusie is echter helemaal anders dan in de vorige versies. Met verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling wordt voorgesteld om de verzoeker af te danken.

De verzoeker tekent dit verslag op 22 februari 2008 voor kennisneming en ontvangst. De verzoeker merkt hierbij op dat hij niet akkoord gaat met het verslag.

3.7. Op 25 februari 2008 dient de verzoeker formeel bezwaar in tegen het voorstel tot afdanking.

Op 8 april 2008 adviseert de Raad van Beroep Onderwijsinspectie met unanimiteit dat de beoordeling van de proeftijd van de verzoeker onverdeeld gunstig is en niet anders kan dan uitlopen op een voorstel tot benoeming in vast verband. Volgens de Raad kan een tekortkoming aan de verplichting om alles te vermijden dat het vertrouwen van het publiek kan schaden of afbreuk kan doen aan de eer of de waardigheid van het ambt, niet worden ingeroepen als verantwoording voor een voorstel tot afdanking bij het einde van de proeftijd. De beoordeling van een dergelijke tekortkoming kan enkel gebeuren met inachtneming van de waarborgen van een tuchtprocedure. In geval van een strafrechtelijke procedure tegen of een veroordeling van een lid van de inspectie

worden de belangen van de inspectie afdoende beschermd door de mogelijkheid tot het opleggen van een preventieve schorsing en het instellen van een tuchtprocedure.

3.8. Op 16 mei 2008 besluit de Vlaamse minister van Werk, Onderwijs en Vorming om de verzoeker af te danken. Dit ministerieel besluit is in essentie gesteund op de strafrechtelijke veroordeling van de verzoeker. De minister gaat ervan uit dat, niettegenstaande deze veroordeling nog geen kracht van gewijsde heeft, er ernstige aanwijzingen zijn dat de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten als bewezen kunnen worden beschouwd. Deze feiten hebben volgens de minister een weerslag op verzoekers functie van onderwijsinspecteur en moeten in rekening worden gebracht bij het nemen van een beslissing over benoeming of afdanking bij het einde van de proeftijd.

3.9. Op 1 juli 2008 stelt de verzoeker een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in van:

- het voorstel van de inspecteur-generaal en de stageleider van 14 februari 2008 tot afdanking van de verzoeker,
- het besluit van de Vlaamse minister van Werk, Onderwijs en Vorming van 16 mei 2008, waarbij met onmiddellijke inwerkingtreding wordt beslist de verzoeker af te danken als inspecteur basisonderwijs,
- het impliciete weigeringsbesluit om het voorstel tot afdanking van 14 februari 2008 te verwerpen en om de verzoeker na afloop van zijn proeftijd vast te benoemen als inspecteur basisonderwijs,
- de mogelijk ondertussen genomen beslissing om een andere inspecteur basisonderwijs in de plaats van de verzoeker te benoemen.

De verzoeker vraagt tevens om, in het kader van het administratief kort geding, aan de verwerende partij een dwangsom op te leggen ten bedrage van 25.000 euro per dag dat hij na het tussen te komen schorsingsarrest afgedankt blijft en niet benoemd wordt als inspecteur basisonderwijs.

Bij arrest nr. 192.685 van 27 april 2009 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 16 mei 2008 waarbij de verzoeker wordt afgedankt als inspecteur basisonderwijs. De vordering tot schorsing wordt voor het overige verworpen. De vordering tot het opleggen van een dwangsom wordt eveneens verworpen.

Bij arrest nr. 207.322 van 13 september 2010 vernietigt de Raad van State het voormelde ministerieel besluit.

Het middel waarin de verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 11, 14, 18, 31, 33, 50, 51, § 1, en 56 van het decreet van 17 juli 1991 betreffende inspectie, Dienst voor Onderwijsontwikkeling en pedagogische begeleidingsdiensten (hierna: het Inspectiedecreet), de artikelen 23, 24 en 26 van het besluit van de Vlaamse regering van 17 juli 1991 tot uitvoering van het genoemde decreet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het verbod op bevoegdheidsoverschrijding en machtsafwending, en het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt gegrond bevonden, in het bijzonder op grond van de volgende overwegingen:

> "14. In het eerste onderdeel van het middel voert de verzoeker in essentie aan dat een tekortkoming aan de plicht om alles te vermijden dat het vertrouwen van het publiek kan schaden of afbreuk kan doen aan de eer of de waardigheid van het ambt, slechts bestraft kan worden met een tuchtstraf, na afloop van een tuchtprocedure, en niet in het kader van de beoordeling van de proeftijd, met het oog op een benoeming in vast verband of een afdanking. In het tweede onderdeel van het middel voert de verzoeker in essentie aan dat de bestreden beslissing tot afdanking niet afdoende motiveert waarom met een tekortkoming als hiervóór bedoeld, in het kader van de beoordeling van de proeftijd rekening kan worden gehouden, noch waarom op dit punt wordt afgeweken van het advies van de Raad van Beroep.
>
> 15. Artikel 18 van het Inspectiedecreet bepaalt uitdrukkelijk dat tekortkomingen aan de deontologische plichten van inspecteurs, ook inspecteurs die tot de proeftijd zijn toegelaten, het voorwerp kunnen uitmaken van een tuchtsanctie. Daarbij dient te worden opgemerkt, zoals de Raad van State heeft benadrukt in zijn arrest Lenaerts, nr. 185.384 van 14 juli 2008, dat een persoon niet kan worden gestraft wegens feiten die afbreuk doen aan de

waardigheid van het ambt als die feiten gepleegd zijn op een ogenblik dat de betrokkene nog niet was onderworpen aan de plichtenleer die voor dat ambt geldt.

De vraag rijst of er, naast de mogelijkheid om feiten die per hypothese afbreuk doen aan de eer of de waardigheid van het ambt tuchtrechtelijk te bestraffen, ook de mogelijkheid bestaat om dergelijke feiten in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de vraag of een inspecteur na afloop van zijn proeftijd vast benoemd of afgedankt moet worden.

16. Uit artikel 33, tweede lid, van het Inspectiedecreet volgt dat een beslissing tot afdanking moet kunnen steunen op een voorstel tot afdanking. Artikel 31, tweede lid, bepaalt dat een dergelijk voorstel tot afdanking het mogelijke besluit is van het verslag dat de bevoegde inspecteur-generaal en de stageleider gezamenlijk opstellen. Dit verslag bevat ‘de beoordeling van de proeftijd’.

Het Inspectiedecreet bepaalt niet nader waaraan de beoordeling van de proeftijd in het evaluatieverslag moet voldoen. De verzoeker voert aan dat de evaluatie van inspecteurs op proef in de praktijk gebeurt naar analogie met de evaluatie van vastbenoemde inspecteurs. De evaluatie gebeurt aldus in het licht van de functiebeschrijving, die overeenkomstig artikel 48quater van het Inspectiedecreet uit twee delen bestaat: ‘de resultaatgebieden, dit zijn de taken die door het personeelslid tot een goed einde moeten worden gebracht’, en ‘de competenties, zijnde de bekwaamheden, vaardigheden en kwaliteiten die het personeelslid nodig heeft om de in de resultaatgebieden bedoelde taken naar behoren te kunnen uitoefenen’. Te dezen blijkt het evaluatieverslag over het presteren van de verzoeker inderdaad over die twee punten te gaan.

Als het voorstel tot afdanking het besluit is van het verslag over het presteren van de inspecteur tijdens de proeftijd, dan vloeit daaruit voort dat een voorstel tot afdanking, zoals ook de beslissing tot afdanking, moet kunnen steunen op een ongunstige beoordeling met betrekking tot de resultaatgebieden of de vereiste competenties. Vanzelfsprekend kan en moet het gedrag van de betrokkene daarbij in aanmerking genomen worden, daarin begrepen de wijze waarop de betrokkene zich houdt aan zijn deontologische plichten, doch enkel in zoverre dit van belang is voor het beoordelen van zijn functioneren tijdens de proeftijd. In die zin moet ook de parlementaire voorbereiding van het Inspectiedecreet worden begrepen, waarin herhaalde openbare dronkenschap als een mogelijke reden tot afdanking is genoemd.

Een gedrag dat niets te maken heeft met het functioneren van de betrokkene tijdens de proeftijd is daarentegen geen geldig motief om de betrokkene niet vast te benoemen en om hem integendeel af te zetten.

17. Hiertegen kan niet worden opgeworpen dat de beslissing tot afdanking van de verzoeker het gevolg is van de omstandigheid dat hij niet ‘van goed gedrag was’. Immers, hoewel een kandidaat, om op proef of vast benoemd te

kunnen worden, op grond van artikel 7, § 5, 2°, van het Inspectiedecreet 'van goed gedrag [moet] zijn, zoals dat blijkt door een attest van goed zedelijk gedrag dat niet langer dan drie maanden tevoren werd uitgereikt', kan die bepaling niet zo worden geïnterpreteerd dat zij aan de benoemende overheid een discretionaire bevoegdheid zou toekennen om te beoordelen of een kandidaat al dan niet 'van goed gedrag' is. Anders dan de verwerende partij aanvoert, dient te worden geoordeeld dat aan het vereiste van goed gedrag is voldaan door het enkele voorleggen van een attest van goed zedelijk gedrag.

18. Voorts dient te worden vastgesteld dat door de verwerende partij niet wordt betwist dat het evaluatieverslag over de verzoeker gunstig is, in zoverre het een beoordeling inhoudt van zijn functioneren tijdens de proeftijd. Zulks blijkt overigens zonder meer uit het besluit zelf van het verslag.

Dat besluit vervolgt met een bespreking van de gevolgen van de strafrechtelijke veroordeling van de verzoeker op de vraag of hij vast benoemd dan wel afgedankt moet worden. Op grond van de feiten die aan de veroordeling ten grondslag liggen, en in bijkomende mate ook op grond van het verzwijgen van het feit dat de verzoeker in verdenking is gesteld, wordt het voorstel gedaan om de verzoeker af te danken. Dezelfde motieven vormen de grondslag van de beslissing tot afdanking zelf.

Aldus blijkt dat de verzoeker afgedankt is om redenen die geen uitstaans hebben met de wijze waarop hij tijdens de proeftijd heeft gepresteerd. Dergelijke redenen kunnen niet worden aangenomen als wettig motief voor de afdanking."

3.10. Met een brief van 15 november 2010 maant de verzoeker de verwerende partij aan om uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 207.322 van 13 september 2010.

Volgens de verzoeker luidt deze aanmaning als volgt:

"[...]
Daar u tot op heden geen enkel gevolg heeft gegeven aan dit arrest, wordt u bij onderhavig schrijven en overeenkomstig artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State in gebreke gesteld om een beslissing te nemen ter uitvoering van dit arrest en teneinde [verzoekers] rechten te herstellen. U wordt dan ook aangemaand om [de verzoeker] te benoemen als inspecteur basisonderwijs in vast verband met ingang van 01.01.2008, zijnde de datum waarop diens stage eindigde met een gunstige beoordeling ervan.
Bij gebreke aan enige beslissing vóór 24.12.2010 ziet onze cliënt zich genoodzaakt om zich opnieuw te wenden tot de Raad van State met een verzoek tot het opleggen van een dwangsom."

3.11. Met een e-mailbericht van 16 december 2010 vraagt de verwerende partij aan de verzoeker om een bewijs van goed gedrag en zeden in te dienen “zodat de procedure van benoeming kan verder gezet worden”.

3.12. Met een brief van 29 december 2010 antwoordt de verzoeker onder meer dat hij een dergelijk bewijs heeft voorgelegd toen hij tot de proeftijd werd toegelaten en dat deze kwestie niet meer dienstig is in het kader van het rechtsherstel dat hem in uitvoering van het vernietigingsarrest van de Raad van State moet worden verleend.

De verzoeker verwijst andermaal naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en maant de verwerende partij aan “om [hem] te benoemen als inspecteur basisonderwijs in vast verband met ingang van 01.01.2008, minstens vanaf 16.05.2008 of uiterlijk 18.05.2008, minstens om hem terug op te nemen in [haar] dienst als inspecteur op proef vanaf 16.05.2008 en hem te belasten met zijn respectieve taken en [hem] werkmiddelen ter beschikking te stellen”.

3.13. Met een brief van 1 maart 2011 vraagt de verwerende partij aan de verzoeker “een recent uittreksel uit het strafregister” voor te leggen.

IV. Gegrondheid van de vordering

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker voert aan dat uit het vernietigingsarrest nr. 207.322 van 13 september 2010 volgt dat de beoordeling van zijn proeftijd gunstig was en dat geen motieven kunnen worden gevonden in een mogelijke strafrechtelijke veroordeling op grond van feiten gepleegd op een ogenblik dat hij nog niet onderworpen was aan de plichtenleer van zijn ambt, om hem niet te benoemen en derhalve af te danken.

Volgens de verzoeker volgt uit de vernietiging van het ministerieel besluit van 16 mei 2008 waarbij hij werd afgedankt, dat ook de impliciete weigeringsbeslissing om hem vast te benoemen vernietigd is, zodat de verwerende partij verplicht is om hem met terugwerkende kracht vast te benoemen. Diezelfde verplichting vloeit, aldus de verzoeker, ook voort uit de gunstige beoordeling van zijn proeftijd en "minstens" uit het voorstel van de Raad van Beroep Onderwijsinspectie van 8 april 2008 om hem vast te benoemen.

Indien zou worden aangenomen dat de verwerende partij niet verplicht zou zijn om hem vast te benoemen met retroactieve werking, dan is deze partij volgens de verzoeker alleszins verplicht hem terug in dienst te nemen als inspecteur basisonderwijs op proef en hem te belasten met taken die in de regel worden opgedragen aan een dergelijke inspecteur.

De verzoeker betoogt dat hij de verwerende partij om dit rechtsherstel heeft verzocht, zowel na het schorsingsarrest nr. 192.685 van 27 april 2009 als na het reeds genoemde vernietigingsarrest, maar dat zij tot op heden geen enkele formele beslissing heeft genomen. Weliswaar heeft zij op 16 december 2010 aan de verzoeker nog een bewijs van goed gedrag en zeden gevraagd, maar hij heeft daarop geantwoord dat dit bewijs reeds in haar bezit is en niet moet worden voorgelegd voor de noodzakelijke rechtsherstellende retroactieve benoeming. Méér dan één maand na de laatste aanmaning van 29 december 2010, heeft de verwerende partij nog niet gereageerd, zodat er volgens de verzoeker aanleiding is om haar de gevorderde dwangsom op te leggen.

5. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat de verzoeker om toegelaten te worden tot het ambt van inspecteur moet voldoen aan de algemene toelatingsvoorwaarden die zijn bepaald in artikel 7, § 5, van het Inspectiedecreet, waaronder "van goed gedrag zijn, zoals dat blijkt door een attest van goed zedelijk gedrag dat niet langer dan drie maanden tevoren werd uitgereikt". Ook artikel 49, § 4, van het decreet van 8 mei 2009 betreffende de kwaliteit van het onderwijs, dat het Inspectiedecreet heeft vervangen, bepaalt dat men om te kunnen worden

toegelaten tot het ambt van inspecteur, van onberispelijk gedrag moet zijn, zoals dat dient te blijken uit een uittreksel uit het strafregister. Bij het nemen van een nieuwe beslissing moet zij rekening houden met eventueel gewijzigde omstandigheden. Zij heeft de verzoeker dan ook meermaals gevraagd om een recent uittreksel uit het strafregister te bezorgen, maar deze weigert halsstarrig om dit te doen. De benoemingsprocedure van de verzoeker kan bijgevolg niet worden afgerond.

Beoordeling

6. Artikel 36, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt als volgt:

> "Wanneer het herstel van de wettigheid inhoudt dat de vernietiging van een rechtshandeling als bedoeld in artikel 14 gevolgd moet worden door een nieuwe overheidsbeslissing of overheidshandeling kan, bij ingebreke blijven van de overheid, de persoon op wiens verzoek de nietigverklaring is uitgesproken, de Raad van State verzoeken aan de betrokken overheid een dwangsom op te leggen. Wanneer uit een vernietigingsarrest voor de administratieve overheid een onthoudingsplicht ten aanzien van bepaalde beslissingen volgt, kan de persoon op wiens verzoek de vernietiging is uitgesproken, de Raad van State vragen de overheid het bevel te geven, op verbeurte van een dwangsom, de beslissingen in te trekken die ze zou hebben genomen met schending van de uit het annulatiearrest volgende onthoudingsverplichting."

7. Uit deze wetsbepaling volgt dat een dwangsom kan worden opgelegd om de nakoming af te dwingen van de verplichtingen die voor het bestuur voortvloeien uit het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest waarop de vordering tot het opleggen van een dwangsom is gesteund.

Te dezen is het derhalve van belang te weten welke verplichtingen voor de verwerende partij voortvloeien uit het vernietigingsarrest nr. 207.322 van 13 september 2010 van de Raad van State. Deze verplichtingen blijken uit het dictum van het vernietigingsarrest en de motieven die onlosmakelijk daarmee zijn verbonden en hiervóór onder randnummer 3.9. zijn aangehaald.

8. Volgens de verzoeker volgt uit het genoemde vernietigingsarrest dat de verwerende partij ertoe gehouden is hem vast te benoemen tot inspecteur basisonderwijs, met terugwerking tot 1 januari 2008 (de eerste dag na de beëindiging van zijn stage, die gunstig werd beoordeeld) of minstens tot 16 mei 2008 (de datum van het vernietigde ministerieel besluit waarbij hij werd afgedankt). Louter "ondergeschikt" stelt de verzoeker dat de verwerende partij hem ingevolge het genoemde vernietigingsarrest terug in dienst moet nemen als inspecteur op proef vanaf 16 mei 2008, belast met en beschikkend over de overeenkomstige taken en werkingsmiddelen.

9. Het arrest nr. 207.322 van 13 september 2010 vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Werk, Onderwijs en Vorming van 16 mei 2008, waarbij de verzoeker met onmiddellijke ingang wordt afgedankt als inspecteur basisonderwijs, omdat de feiten die aan de grondslag liggen van de strafrechtelijke veroordeling van de verzoeker en de omstandigheid dat de verzoeker heeft verzwegen dat hij in verdenking was gesteld, niets te maken hebben met diens functioneren tijdens de proeftijd, dat gunstig werd beoordeeld, en dan ook geen geldig motief kunnen vormen van het voorstel tot afdanking en de daaropvolgende beslissing tot afdanking.

Ingevolge dit vernietigingsarrest wordt de verzoeker geacht nog in dienst te zijn van de verwerende partij als inspecteur basisonderwijs op proef. De verzoeker is derhalve opnieuw in de situatie dat de verwerende partij een beslissing moet nemen over zijn proeftijd, hetzij door hem vast te benoemen, hetzij door hem af te danken.

In acht genomen dat niet betwist is dat het functioneren van de verzoeker tijdens de proeftijd door de stageleider en de bevoegde inspecteur-generaal gunstig is beoordeeld en de Raad van State in zijn vernietigingsarrest heeft geoordeeld dat het enige motief dat aan de grondslag lag van het voorstel en de beslissing tot afdanking van de verzoeker niet deugdelijk is, kan niet worden ingezien dat de beoordelaars van verzoekers proeftijd met

eerbiediging van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest anders zouden kunnen voorstellen en de benoemende overheid anders zou kunnen beslissen dan de verzoeker vast te benoemen. Bijgevolg dient te worden besloten tot het bestaan van een rechtsplicht in hoofde van de verwerende partij om de verzoeker vast te benoemen als inspecteur basisonderwijs. Vermits deze rechtsplicht voor de verwerende partij reeds bestond op het ogenlik dat het vernietigde afdankingsbesluit werd genomen, kan de verzoeker aanspraak maken op rechtsherstel dat terugwerkt tot op de datum van dat besluit.

De verwerende partij laat weliswaar gelden dat zij nu rekening moet houden met de gewijzigde omstandigheden en dat zij daarom aan de verzoeker moet vragen om een uittreksel uit het strafregister voor te leggen, vermits artikel 49, § 4, van het decreet van 8 mei 2009 betreffende de kwaliteit van het onderwijs als algemene toelaatbaarheidsvereiste voor een ambt bij de inspectie thans voorschrijft dat de kandidaat "van onberispelijk gedrag [moet] zijn, zoals dat blijkt uit een uittreksel uit het strafregister dat niet langer dan één jaar tevoren werd afgegeven". Een overeenkomstige voorwaarde van goed gedrag was evenwel, toen de verzoeker tot het ambt van inspecteur werd toegelaten, bepaald in artikel 7, § 5, van het Inspectiedecreet, luidens hetwelk dergelijk gedrag moet blijken uit een attest van goed zedelijk gedrag dat niet langer dan drie maanden tevoren werd uitgereikt. Voorzeker kon de verzoeker niet tot de proeftijd worden toegelaten en vervolgens vast worden benoemd, zonder een attest van goed zedelijk gedrag te hebben voorgelegd, maar het is niet betwist dat hij dit te gepasten tijde vóór zijn toelating tot de proeftijd heeft gedaan en deze toelatingsvoorwaarde staat dienvolgens als zodanig niet meer ter beoordeling ná verzoekers toelating tot het ambt.

Nu de verwerende partij meer dan drie maanden na de kennisgeving van het vernietigingsarrest nr. 207.322 van 13 september 2010 van de Raad van State en meer dan één maand na de aanmaning die zij vanwege de verzoeker heeft ontvangen om hem vast te benoemen, nog geen beslissing in die

zin heeft genomen, is er aanleiding om haar met de gevorderde dwangsom daartoe aan te zetten.

Evenwel is het redelijk om, anders dan de verzoeker vordert, aan de verwerende partij na de betekening van het onderhavige arrest een korte termijn toe te staan die het haar mogelijk moet maken om onverwijld de beslissingen te nemen waartoe het genoemde vernietigingsarrest haar verplicht, teneinde alsnog een verbeurdverklaring van de dwangsom te vermijden.

10. De vordering is gegrond.

BESLISSING

Aan de Vlaamse Gemeenschap wordt een dwangsom opgelegd van 25.000 euro voor elke dag dat zij nalaat uitvoering te geven aan het arrest nr. 207.322 van 13 september 2010 door de verzoeker vast te benoemen in het ambt van inspecteur basisonderwijs met ingang van 16 mei 2008. De dwangsom wordt verbeurd na verloop van één maand, te rekenen van de dag waarop dit arrest aan de Vlaamse Gemeenschap wordt betekend.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 juni 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Wim Geurts,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Wim Geurts	**André Vandendriessche**